

Sygn. akt II AKa 71/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Jerzy Leder

Sędziowie SA Zbigniew Kapiński

SA Katarzyna Capałowska (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Duda

*przy udziale przedstawiciela oskarżycieli subsydiarnych (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. w W.:
J. K. (1)*

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2021 r.

sprawy B. S., urodzonego (...) w R., syna P. i L.

*oskarżonego z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 305 § 1
k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.*

*na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycieli subsydiarnych od wyroku Sądu Okręgowego w
Warszawie*

z dnia 26 listopada 2019 r. sygn. akt XII K 94/19

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

*2. zasądza od (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po
120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciąża ich
wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w częściach przypadających na każdego
z oskarżycieli subsydiarnych;*

*3. zasądza od (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. w W. na rzecz B. S. kwoty po 600 (sześćset) zł tytułem
zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 71/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 listopada 2019 r. sygn. XII K 94/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel subsydiarny

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>W wywiedzionej apelacji pełnomocnik oskarżycieli subsydiarnych zarzucił zaskarżonemu wyrokowi: .</p> <p>I. <u>obrazę przepisów prawa materialnego</u> poprzez błędną wykładnię art. 231 §2 k.k. i art. 305§ 1 k.k. w związku z art. 39 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (dalej: ustawa Prawo upadłościowe) w zw. z art. 527 k.c. w zw. z art. 532 k.c., polegającą na wadliwym przyjęciu, że składając w dniu 24 kwietnia 2017 r. w imieniu (...) S.A. ustanowionej tymczasowym nadzorcą sądowym spółki (...) S.A. z/s w W., wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Śródmieścia w Warszawie R. M. do sygn. akt Km 4561/15 oskarżony B. S., działał w granicach i na podstawie obowiązującego prawa, ponieważ wykorzystywał formalne uprawnienie przysługujące tymczasowemu nadzorcy sądowemu na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe, a tym samym przyjęcie, że już tylko ze względu na okoliczność, iż wskazany przepis prawa upadłościowego przewiduje formalną kompetencję do złożenia wniosku o zawieszenie toczącego się postępowania egzekucyjnego istnieją podstawy do uznania, że oskarżony nie dopuścił się czynu bezprawnego, a związku z tym złożenie przez niego w/w wniosku nie może zostać uznane za zachowanie stanowiące w realiach przedmiotowej sprawy przejawu

nadużycia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków w rozumieniu art. 231 §2 k.k. ani

bezprawnego działania prowadzącego do udaremnienia przetargu publicznego na gruncie art. 305 §1 k.k.

podczas gdy,

prawidłowa wykładnia i zastosowanie przepisów prawa materialnego art. 231 §2 k.k. i art. 305§1k.k. w kontekście art. 39 ustawy Prawo upadłościowe powinno prowadzić Sąd I instancji do oceny prawnej, że obowiązywanie w systemie prawnym wskazanego przepisu Prawa upadłościowego nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że działający w tym charakterze oskarżony, jako funkcjonariusz publiczny, składając taki wniosek działał na podstawie i w granicach prawa, albowiem do dokonania prawnokarnie relewantnej oceny,

czy doszło do nadużycia przez oskarżonego przysługujących mu uprawnień lub do niedopełnienia ciężących na nim obowiązków w rozumieniu art. 231 §2 k.k. oraz bezprawnego udaremnienia przetargu publicznego na

gruncie art. 305§1 k.k. konieczne jest dokonanie dwustopniowej, tj. formalnej i materialnej ewaluacji dopuszczalności złożenia przez oskarżonego, działającego w

charakterze tymczasowego nadzorcy sądowego (...) S.A. takiego wniosku,

która to ocena determinowana jest okolicznościami faktycznymi i uwarunkowaniami prawnymi, w jakich wniosek został złożony, jak również treścią tego wniosku, a w

szczególności dokonaniem ustaleń faktycznych i oceny prawnej w odniesieniu do tego:

1) czy w realiach przedmiotowej sprawy oskarżony był w ogóle formalnie uprawniony do złożenia wniosku o zawieszenie egzekucji na podstawie art. 39 ustawy Prawo upadłościowe, a ponadto—jeśli przyjąć, że takie uprawnienie mu przysługiwało—czy złożenie przez oskarżonego takiego wniosku miało w realiach przedmiotowej sprawy jakiegokolwiek merytoryczne uzasadnienie w świetle tego, że jeszcze przed ogłoszeniem upadłości (...) S.A. pokrzywdzone spółki prowadziły postępowania egzekucyjne przeciwko (...) sp. z o.o. (a nie przeciwko (...) S.A.), które na podstawie prawomocnych wyroków pauliańskich skierowano do prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...), w związku z tym, że na skutek prawomocnych wyroków pauliańskich po stronie (...)

S.A. oraz jej wierzycieli powstał obowiązek znoszenia egzekucji prowadzonej przez tzw. wierzycieli pauliańskich, natomiast z momentem wyznaczenia (...) S.A. tymczasowym nadzorcą sądowym (...) S.A. obowiązek znoszenia tej egzekucji rozciągnął się również na osoby reprezentujące tymczasowego nadzorcę sądowego, w tym na oskarżonego, który bez podstawy prawnej oraz bez jakiegokolwiek merytorycznego uzasadnienia złożył wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, pomimo

tego, że przy prawidłowej wykładni przepisów prawa upadłościowego oskarżony był zobligowany powstrzymać się od złożenia takiego wniosku, a jeśli nawet przyjąć, że taki wniosek mógł złożyć, to oskarżony był zobligowany powstrzymać się od złożenia takiego wniosku ze względu, że w realiach przedmiotowej sprawy brak było jakiegokolwiek merytorycznego uzasadnienia dla jego złożenia interesem wierzycieli osobistych spółki (...), którzy i tak byli prawnie zobligowani do znoszenia egzekucji prowadzonej przez pokrzywdzone spółki egzekucji z objętego prawomocnymi wyrokami pauliańskimi składnika majątku (...) S.A. jakim było prawo użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...);

2) czy we wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego z dnia 24 kwietnia 2017 r. oskarżony w sposób pełny, rzetelny i prawdziwy przedstawił wszystkie znane mu istotne okoliczności dotyczące sytuacji faktycznej i prawnej dotyczącej prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) oraz

sytuacji spółki (...), w szczególności w kontekście przysługującego pokrzywdzonym spółkom na podstawie prawomocnych wyroków pauliańskich uprawnienia do prowadzenia egzekucji z tego składnika majątku i obowiązku znoszenia tej egzekucji zarówno przez samą spółkę, jak i jej wierzycieli, co miało fundamentalne znaczenie z punktu widzenia merytorycznej weryfikacji przez Sąd I instancji zasadności złożonego przez oskarżonego wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego;

II. **obrazę przepisów postępowania**, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424§1 k.p.k., czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający częściowo na wadliwej ewaluacji zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez dokonanie dowolnej, a nie — jak to wymaga art. 7 k.p.k. — swobodnej oceny dowodów, która ostatecznie została poczyniona z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a częściowo na zaniechaniu dokonania niezbędnych ustaleń dowodowych w sprawie, które to naruszenia znalazły przełożenie na wadliwe z punktu widzenia standardu przewidzianego w art. 424§1 k.p.k.

uzasadnienie podstawy faktycznej i prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu w związku z tym, że Sąd I instancji całkowicie dowolnie, bez oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i bez poczynienia ustaleń oraz odniesienia się do

wskazywanych przez oskarżenie dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonego ustalił, że oskarżony B. S., występując w imieniu tymczasowego nadzorca sądowego (...) S.A., działał na podstawie i w granicach prawa, składając w dniu 24 kwietnia 2017 roku – według Sądu meriti – formalnie dopuszczalny i merytorycznie uzasadniony wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie R. M. w sprawie do sygn. akt Km 4561/15, a błędne ustalenia dotyczące okoliczności istotnych z punktu widzenia realizacji znamion przedmiotowych i podmiotowych typów czynów zabronionych z art. 231.§ 2 k.k., art. 305§ 1 k.k. oraz 286§ 1 k.k. były konsekwencją wadliwej oceny przez Sąd I instancji treści uzasadnienia wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, która przejawiała się w uznaniu, że oskarżony rzetelnie przedstawił w uzasadnieniu tego wniosku wszystkie znane mu okoliczności faktyczne i prawne istotne dla jego merytorycznego rozpoznania,

podczas gdy,

ocena treści wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego przez pryzmat całokształtu materiału dowodowego, w szczególności dowodów z dokumentów w postaci sprawozdania tymczasowego nadzorca sądowego z dnia 4 maja 2017 r. (k. 379–428 akt X GU 1317/16), zarządzeń o zwrocie składanych przez spółki (...) zgłoszeń wierzytelności (k. 1836 – 1837; 1908 – 1909 akt XVIII GUp 208/19), pisma zalegających w aktach postępowania egzekucyjnego

(k. 99 – 102; 125 – 126; 181; 184 akt Km 4561/15) dawała jednoznaczną podstawę do ustalenia, że oskarżony B. S. wprowadził Sąd gospodarczy rozpoznający wniosek w błąd co do okoliczności mających istotne znaczenie dla merytorycznego rozpoznania tego wniosku, to jest między innymi:

1) wprowadził Sąd gospodarczy w błąd co do tego, że postępowanie egzekucyjne w sprawie do sygn. akt Km 4561/15 prowadzone jest przez spółki (...) przeciwko dłużnikowi (...) S.A., gdy faktycznie pokrzywdzone spółki prowadziły egzekucję do dłużnika (...) C. ze składnika majątkowego

(...) S.A. w postaci prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...);

2) wprowadził Sąd gospodarczy w błąd zatajając istotną z punktu widzenia decyzji o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego informację o wysokości wierzytelności dochodzonych przez pokrzywdzone spółki, wynoszących odpowiednio 41.181.000 zł w przypadku spółki (...) i 6.070.241 zł w przypadku spółki (...), co przy wartości prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul, (...), które zostało w postępowaniu egzekucyjnym oszacowane na kwotę 12.900.000 zł, wykluczało możliwość zaspokojenia się wierzycieli (...) S.A. z tego składnika majątku w jakimkolwiek zakresie;

1) wprowadził Sąd gospodarczy w błąd co do niezbędności i konieczności zawieszenia postępowania egzekucyjnego ze względu na potrzebę zabezpieczenia środków na poczet kosztów postępowania upadłościowego

wskazując, że wartość składnika majątkowego w postaci prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...) wycenianych na około 12,9 mln zł zapewni możliwość pokrycia kosztów prowadzenia postępowania upadłościowego, jednocześnie nie ujawniając w uzasadnieniu wniosku okoliczności faktycznej, że łączna wartość samych tylko (...) spółki (...) była około dziesięciokrotnie wyższa i wynosiła około 124 mln, o czym oskarżony poinformował Sąd gospodarczy w pierwszym sprawozdaniu tymczasowego nadzorca sądowego z dnia 4 maja 2017 r. (złożonym 10 dni po wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego), w którym wymieniono i oszacowano wartość wszystkich składników majątku spółki (...), nie ograniczonych tylko do wartości prawa użytkowania wieczystego nieruchomości przy ul. (...);

2) wprowadził Sąd gospodarczy w błąd co do niezbędności i konieczności zawieszenia postępowania egzekucyjnego ze względu na potrzebę zabezpieczenia interesów wierzycieli, których roszczenia hipoteczne zostały wpisane do księgi wieczystej nieruchomości przy ul. (...), nie ujawniając jednocześnie, że pomimo wpisu wierzytelności hipotecznych do księgi wieczystej w stosunku do każdej z tych wierzytelności istniała podstawa do wykreślenia roszczenia z księgi, gdyż ujawnieni w księdze wierzyciele zostali już wcześniej spłaceni bądź ich roszczenia wygasły albo też zabezpieczenia hipoteczne w ogóle nie powstały, a o okolicznościach tych

oskarżony wiedział ze względu na wcześniejsze zapoznanie się z

sytuacją finansową spółki (...), w związku z pełnieniem przez niego funkcji nadzorcy sądowego w postępowaniu restrukturyzacyjnym, o czym świadczą dokumenty zalegające w aktach postępowania egzekucyjnego KM 4561/15 oraz pośrednio przygotowywane i aktualizowane przez oskarżonego dokumenty w postaci spisów wierzytelności, w których w/w wierzytelności hipoteczne nie były uwzględniane;

5) wprowadził Sąd gospodarczy w błąd zawierając w uzasadnieniu wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego argumentację zapewniającą, że pokrzywdzone spółki, mimo zawieszenia postępowania egzekucyjnego będą miały możliwość zaspokojenia się jako wierzyciele pauliańscy w postępowaniu upadłościowym z pierwszeństwem (z uprzywilejowaniem) w stosunku do pozostałych wierzycieli, pomimo tego, że jako specjalista z zakresu prawa upadłościowego musiał mieć świadomość, że w świetle obowiązującego stanu prawnego wnioski o umieszczenie na liście wierzytelności, które z ostrożności procesowej pokrzywdzone spółki złożyły, nie zostaną uwzględnione i wierzyciele pauliańscy jako wierzyciele rzeczowi nie zostaną uznani za strony prowadzonego postępowania upadłościowego spółki (...);

a w związku z wymienionymi naruszeniami prawa procesowego, skutkującymi błędami w zakresie ustaleń faktycznych, doszło do całkowicie dowolnego przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony po pierwsze, nie dopuścił się realizacji

	<p>znamion przedmiotowych typu czynu zabronionego z art. 231 k.k. poprzez nadużycie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, po drugie, że nie wprowadził Sądu gospodarczego w błąd lub nie wyzyskał po jego stronie błędu co do okoliczności istotnych dla niekorzystnego rozporządzenia</p> <p>mieniem w rozumieniu art. 286§1 k.k., w końcu po trzecie, nie doprowadził do udaremnienia lub utrudnienia przeprowadzenia przetargu publicznego w rozumieniu art. 305 §1 k.k.</p>	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy okazały się niezasadne. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił i omówił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i w drodze analizy tego materiału dowodowego w sposób prawidłowy wysnuł wnioski prowadzące do ustalenia stanu faktycznego.</p> <p>Ad 1. Na wstępie rozważań należy odwołać się do treści prawa upadłościowego:</p> <p>Art. 39. 1. Sąd na wniosek wnioskodawcy, dłużnika lub tymczasowego <u>nadzorcy sądowego</u> może zawiesić postępowanie egzekucyjne oraz uchylić zajęcie rachunku bankowego, jeżeli jest to niezbędne do osiągnięcia celów postępowania upadłościowego. Uchylając zajęcie rachunku bankowego, sąd ustanawia tymczasowego nadzorcę sądowego, jeżeli wcześniej nie został ustanowiony.</p>		

2. Dyspozycje dłużnika dotyczące środków na rachunku bankowym, którego zajęcie uchylono, wymagają zgody tymczasowego nadzorcy sądowego.

3. Postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego oraz uchyleniu zajęcia rachunku bankowego doręcza się wierzycielowi prowadzącemu egzekucję oraz organowi egzekucyjnemu. Na postanowienie to dłużnikowi oraz wierzycielowi prowadzącemu egzekucję przysługuje zażalenie.

Zatem z treści prawa stanowionego wynika, iż na wniosek nadzorcy sądowego może zostać zawieszona postępowanie egzekucyjne.

Kolejno wskazać należy, iż oskarżony działając umocowany jako nadzorca sądowy taki wniosek zgłosił, w którym wskazał jako podmioty, którym przysługiwałoby zażalenie na postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego tj. spółki (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o., które zostały określone jako wierzyciele pauliańscy. (T.II k.233).

Wniosek ten podlegał ocenie sądu gospodarczego w I i II instancji i zyskał aprobatę, na gruncie subsumpcji prawa dokonanej na podstawie oceny stanu faktycznego oraz oceny stanu prawnego.

Apelujący wywodzi, że oskarżony wykorzystywał formalne uprawnienie przysługujące tymczasowemu nadzorcy sądowemu na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe, przez przyjęcie, że już tylko ze względu na okoliczność, iż wskazany przepis prawa upadłościowego przewiduje formalną kompetencję do złożenia

wniosku o zawieszenie toczącego się postępowania egzekucyjnego istnieją podstawy do uznania, że oskarżony nie dopuścił się czynu bezprawnego, a związku z tym złożenie przez niego w/w wniosku nie może zostać uznane za zachowanie stanowiące w realiach przedmiotowej sprawy przewiduje formalną kompetencję do złożenia wniosku o zawieszenie toczącego się postępowania egzekucyjnego, istnieją podstawy do uznania, że oskarżony nie dopuścił się czynu bezprawnego, a związku z tym złożenie przez niego w/w wniosku nie może zostać uznane za zachowanie stanowiące w realiach przedmiotowej sprawy przejawu

nadużycia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków w rozumieniu art. 231§2 k.k. ani bezprawnego działania prowadzącego do udaremnienia przetargu publicznego na gruncie art. 305§ 1 k.k.

podczas gdy,

prawkłówna wykładnia i zastosowanie przepisów prawa materialnego art. 231§ 2 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w kontekście art. 39 ustawy Prawo upadłościowe powinno prowadzić Sąd I instancji do oceny prawnej, że obowiązywanie w systemie prawnym wskazanego przepisu Prawa upadłościowego nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że działający w tym charakterze oskarżony, jako funkcjonariusz publiczny, składając taki wniosek działał na podstawie i w granicach prawa, albowiem do dokonania prawnokarnie relewantnej oceny, czy doszło do nadużycia przez oskarżonego przysługujących mu uprawnień lub do niedopełnienia

ciążących na nim obowiązków w rozumieniu art. 231 §2 k.k. oraz bezprawnego udaremnienia przetargu publicznego na gruncie art. 305§1 k.k. konieczne jest dokonanie dwustopniowej, tj. formalnej i

materialnej ewaluacji dopuszczalności złożenia przez oskarżonego, działającego w charakterze tymczasowego nadzorcy sądowego (...) S.A. takiego wniosku.

W tym miejscu należy podkreślić (w kontrze do wywodów Apelującego), że ani wykładnia prawa ani ocena prawna tudzież dwustopniowa formalna i materialna ewaluacja dopuszczalności nie stanowią źródeł prawa karnego ani też nie zostały wymienione w art.1 § 1 kk. Z art. 1 wynika zasada określoności czynu zabronionego pod groźbą kary (czynu karalnego). Czyn jest karalny wtedy, gdy realizuje wszystkie znamiona typu czynu zabronionego przez ustawę pod groźbą kary, jeżeli jest zgodny z ustawowym wzorcem. Wzorzec ten powinien wskazywać wszystkie znamiona, które decydują o treści bezprawia i uzasadniają jego karalność, oraz wszystkie znamiona, które decydują o różnym - pod względem surowości - zagrożeniu karą licznych sposobów naruszeń tej samej normy sankcjonowanej. Powyższe dotyczy normy gwarancyjnej prawa karnego. Zasada nullum crimen sine lege stanowi jeden z podstawowych standardów demokratycznego państwa prawa. Normy prawa karnego (ale też innych gałęzi prawa) winny być zatem zawarte w akcie rangi ustawowej i przy tym w taki sposób ujęte, by precyzyjnie i jednoznacznie wyrażać ustawowe znamiona typizowanych czynów zabronionych,

a z drugiej strony uprawnień innych uczestników obrotu prawnego. Opis typu czynu winien być precyzyjny i ścisły. Istnieje w tym zakresie nakaz „wyraźnego zdefiniowania przestępstwa”, a jeśli normy są blankietowe, zatem powinny zostać definiowane w ustawach, rozporządzeniach innych (zazębiających się) gałęziach prawa. Aparat państwowy winien być powstrzymywany od arbitralnych działań, stwarzających nieuzasadnione niebezpieczeństwo dla praw i wolności jednostek, organizacji, podmiotów prawnych etc. Z normy *nullum crimen sine lege* wywodzi się kolejna – *nullum crimen sine lege certa*. Ustawodawca powinien formułować taki opis cech zewnętrznych typu ludzkiego zachowania, jego skutków oraz okoliczności towarzyszących, który w sposób niebudzący wątpliwości pozwoli każdorazowo na identyfikację w obserwowanej rzeczywistości czynu zabronionego. Normy karne oraz towarzyszące im (czy uzupełniające je przepisy innych gałęzi prawa – tu prawa cywilnego, upadłościowego) muszą tak określone, by w procesie dochodzenia do jednoznaczności i precyzji znamion typu czynu była zachowana zwięzłość oraz jednoznaczność opisu czy znamion. (por: M.Tomczyk, Zasada *Nullum crimen sine lege certa* i jej ograniczenia na tle języka etnicznego, w: Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny, Rok LXXX – zeszyt 2 – 2018).

Zestawiając zatem art. 1 §1 kk z przepisami kwalifikacji prawnej zarzutu z aktu oskarżenia oraz art. 39 prawa upadłościowego oraz zarzutami obrazy prawa materialnego poczynionymi w apelacji stwierdzić należy, iż z uwagi

na zasadę nullum crimen sine lege certa gdy w szczególności w ustawie – prawo upadłościowe oznaczono w sposób pewny uprawnienia nadzorcy sądowego, w konsekwencji stwierdzić należy (znów w kontrze do egzegezy prowadzonej przez Apelującego) , iż (często zmieniająca się) wykładnia prawa, takż oceny prawne nie mogą stanowić źródła prawa ani też stanowić o odpowiedzialności karnej tworząc dyspozycję normy karnej.

Ad.II. Nie sposób również podzielić poglądu Apelującego, iż doszło na skutek orzeczenia Sądu Okręgowego do obrazy przepisów postępowania karnego.

Na wstępie zaznaczyć należy, że nie każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym dokumentom, zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności wynikających z dowodów, lub wadliwych ustaleń faktycznych. Zarzuty przedstawione w apelacji de facto (gdyby je uznać) sprowadzałyby się do tego, że jedynym dowodem wiarygodnym w sprawie miałyby być ewaluacje i oceny prawne oskarżycieli subsydiarnych i ich Pełnomocnika i to z pominięciem dokumentów , orzeczeń sądu gospodarczego, wyjaśnień oskarżonego. Z jakich przyczyn Sąd Okręgowy

złożone dokumenty i wyjaśnienia oskarżonego uznał za wiarygodne zostało szczegółowo wyjaśnione w uzasadnieniu judykatu Sądu I instancji . Sąd ten w sposób jasny wytłumaczył z jakiej przyczyny dał wiarę oskarżonemu, zestawiał je ze zgromadzonymi dowodami w postaci dokumentów. Elementy te świadczą o tym , iż Sąd Okręgowy wywiązał się z obowiązku nałożonego nań w art. 7 kpk. (Sąd ten również wypowiedział się na temat oceny wiarygodności zeznań świadka J. K. (1) i w zakresie w jakim zeznawał on odnośnie faktów oraz wskazywał na okoliczności, znajdujące potwierdzenie w ujawnionych w toku postępowania dokumentach, zeznania te stanowiły podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych. W pozostałym zakresie dotyczącym dokonywanych przez świadka ocen treści orzeczeń, z którymi świadek nie zgadzał się -jak wynika z jego zeznań i pism procesowych kierowanych we wszystkich poddanych analizie postępowaniach sądowych). warto podkreślić nadto, iż podczas analizy wyjaśnień oskarżonego przez Sąd I instancji nie podlegała ocenie dokonywana przez oskarżonego wykładnia przepisów prawa, a jedynie wyjaśnienia odnoszące się do faktów, które korelowały z dokumentami w postaci orzeczeń sądowych i pism procesowych. Ocenie jako wiarygodne podlegały wyjaśnienia B. S., w zakresie w jakim oskarżony wskazywał, że interpretował przepisy prawa, dokonywał ich wykładni i prezentował te oceny w pismach procesowych związanych z pełnioną w imieniu Z. F. Restrukturyzacją funkcją tymczasowego nadzorcy sądowego. Aprobatę Sądów obu instancji w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego zyskało jego

stanowisko, że jako tymczasowy nadzorca sądowy miał prawo do stosowania wykładni przepisów prawa oraz do przedstawiania w swych wnioskach ocen prawnych opartych na podzielanych przez niego poglądach orzecznictwa i doktryny.

Sąd Okręgowy również w swoim uzasadnieniu wskazał i omówił fakt, że B. S. składając jako tymczasowy nadzorca sądowy w dniu 24 kwietnia 2017 roku w toku postępowania o ogłoszenie upadłości w sprawie Sądu Rejonowego dla m.st.Warszawy sygn. akt X GU 1317/16 wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, działał na mocy przysługujących mu uprawnień oraz w ich granicach i nie wprowadził Sądu Rejonowego dla m.st.Warszawy w jakiegokolwiek materii w błąd. Ocena ta dotyczyła w szczególności dokumentów w postaci wniosku oskarżonego z dnia 24 kwietnia 2017 roku o zawieszenie postępowania, postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 27 kwietnia 2017 roku sygn. akt X GU 1317/17 oraz postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 czerwca 2017 roku sygn. akt. XXIII Gz 763/17. Ujawnione w toku postępowania orzeczenia oparte były na należytych podstawach prawnych, zostały wydane przez uprawnione do tego organy procesowe w trybie wynikającym z obowiązujących w dacie ich wytworzenia przepisów. We wniosku zostały wskazane podmioty, którym przysługiwałoby zażalenie na postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego tj. spółki (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o., które zostały określone jako wierzyciele pauliańscy. Zawarty we wniosku oskarżonego z

dnia 24 kwietnia 2017 roku postulat zawieszenia postępowania egzekucyjnego miał na celu zabezpieczenie realizacji celów postępowania upadłościowego, poprzez niedopuszczenie w wyniku zawieszenia postępowania egzekucyjnego do przeprowadzenia licytacji, wyznaczonej na 27 kwietnia 2017 roku. Wniosek ten został wszak poddany również osądowi sądów gospodarczych, a jego celem było zabezpieczenie praw wierzycieli w postępowaniu upadłościowym (co zostało wyjaśnione przez Sąd Okręgowy), a nie osiągnięcie przez jakiegokolwiek osoby korzyści majątkowej, spowodowanie szkody w mieniu innych osób, czy w końcu bezprawne udaremnienie lub utrudnienie przetargu publicznego.

Ad.III/ Uznając, iż nie doszło do obrazy prawa materialnego ani prawa procesowego karnego, równocześnie sąd odwoławczy uznał, iż ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego były prawidłowe. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien zasadnie zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy. Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 92 i 410 kpk), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 kpk). Natomiast gdyby ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd "braku") albo ustalił fakty, które wcale z

<p>danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone) zachodziłby błąd "dowolności". Błąd dowolności może polegać również na wadliwym wnioskowaniu z prawidłowo ustalonych faktów (tzw. faktów ubocznych) co do istnienia lub nieistnienia faktu głównego (kwestii sprawstwa) w procesach poszlakowych. Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach. W niniejszej sprawie podkreślić należy, iż dowody zebrane podczas postępowania rozpoznawczego zostały w sposób prawidłowy przeanalizowane, ocenione, a subsumpcji dokonano zgodnie z przepisami prawa.</p>	
Wniosek	
o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek apelacji okazał się niezasadny z tych samych przyczyn, dla których stwierdzono niezasadność zarzutów apelacyjnych.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok uniewinniający oskarżonego.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Ponieważ zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika okazały się niezasadne, zatem nie było przyczyny dla której wyrok Sadu Okręgowego miałby zostać uchylony.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2 i 3.	O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk. O kosztach obrony świadczonej na rzecz oskarżonego w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie art. 616§1 pkt.2 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk.

7. PODPIS

Zbigniew Kapiński Jerzy Leder Katarzyna Capałowska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli subsydiarnych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok uniewinniający		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana